

KURIER POZNAŃSKI

wychodzi 2 x dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr Marian Chełmicki
Za wszelkie inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo: Drukarnia Polska Spółka Akcyjna
w Poznaniu, św. Marcin 70.

Nr 374 Wydanie P

Poznań, czwartek dnia 19 sierpnia 1937

Rok 32

Poznań, 18 sierpnia.

Wzbierająca fala żydowska

Skąpe nad wyraz dane statystyczne o ruchu ludności żydowskiej w Polsce, publikowane przez Główny Urząd Statystyczny, świadczą jednakże o zmniejszeniu się odsetka tej ludności w miastach województw centralnych i wschodnich. Szczególnie mniejsze ośrodki miejskie stają się terenem coraz gorętszej walki o przewagę między pochodzącym głównie z przeludnionej wsi elementem polskim a żydowskimi kupcami i rzemieślnikami, do niedawna sprawującymi w tych zawodach niemal monopol.

Wytrwała praca uświadamiająca Stronnictwa Narodowego i prasy narodowej przynosi duże owoce w postaci stopniowego, lecz stalego odżydzania szeregu miast i miasteczek w b. Kongresówce i na kresach wschodnich. Z drugiej strony jednak Żydzi, wypierani z mniejszych środowisk miejskich, osiedlają się w coraz większej ilości w miastach wielkich, jak w stolicy kraju, Warszawie, a poza tym szukają nowych terenów osiedlenia na zachodzie.

Ta ekspansja żydowska obejmuje przede wszystkim północny i południowy zachód Polski. Wskazywaliśmy już niejednokrotnie na silną infiltrację żywiołu żydowskiego w rozbudowującej się z rozmachem Gdyni, która daje — jako ośrodek naszego handlu morskiego i związanego z nim przemysłu — rozległe pole do pracy zarobkowej i do — spekulacji. Ale nie tylko Gdynia jest od lat terenem inwazji żydowskiej. W mniejszym stopniu, ale całkiem wyraźnie, i inne miasta pomorskie powiększyły swój odsetek ludności żydowskiej.

Niemniej poważne, powiedzielibyśmy nawet groźne rozmiary przybierać zaczyna zażydzenie Śląska. Ktokolwiek odwiedza Katowice i inne miasta śląskie, zdumiony jest ilością sklepów żydowskich i masą napotykanym na ulicach chałcziarzy. Miasta śląskie zaczynają się pod tym względem upodabniać do miast Zagłębia Dąbrowskiego, granicznego o miedzę.

Utorowawszy sobie w ten sposób drogę na północ i na południu, tym śmiałej zaczynają się Żydzi dobierać do Wielkopolski. Mniej się to uwiadcza w małych miastach i miasteczkach, silniej natomiast w wielkich skupieniach, jak Poznań i Bydgoszcz. Bliskie już przyłączenie do województwa poznańskiego 4 powiatów zachodnich b. Kongresówki z wcale pokaznym rezerwuarem kupiectwa, przemysłu i rzemiosła żydowskiego pozwala oczekiwać tym silniejszego parcia Żydów do miast wielkopolskich.

Jeżeli chodzi o Poznań, to stwierdzić trzeba, iż już obecny stan kwestii żydowskiej u nas musi budzić żywe

Szczegóły ostatniej reorganizacji Kominternu

Nowy podział administracyjny i zmiany na zagranicznych placówkach — Od października wznowienie akcji rewolucyjnej

Paryż. (PAT). „Le Matin” przynosi szereg szczegółów w sprawie przeprowadzanej obecnie reorganizacji Kominternu.

Reorganizacja ta polega nie tylko na dokonaniu czystki wśród kierowników, lecz także na zmianie struktury Kominternu, który otrzyma nowy podział administracyjny. Równocześnie zostały dokonane zmiany na zagranicznych placówkach Kominternu.

Ze względu na zmniejszenie się zainteresowania Kominternu dla krajów skandynawskich, stan liczebny agencji Kominternu w Kopenhadze został znacznie zmniejszony. Wzmocniono za to znacznie placówkę Kominternu w Amsterdamie, dokąd wyjechała główna współpracowniczka Kominternu w Pradze Helena Reinert.

Centrum holenderskie Kominternu będzie obecnie kierowało wszelką akcją nie tylko na terenie Holandii, lecz także w Belgii, na Wyspach Malajskich, w Anglii i w Stanach Zjednoczonych. Poza tym w Baarn zostanie utworzony specjalny oddział, zajmujący się propagandą w Niemczech, na którego czele stanie Franz Klein, Gustaw Niedermueller.

Paryska agentura Kominternu zajmować się będzie nadal także sprawami hiszpańskimi oraz akcją we Włoszech, w państwach bałkańskich i w Szwajcarii. Decyzja władz szwajcarskich zakazująca wszelkiej akcji komunistycznej na terenie Szwajcarii pozbawiła bowiem Komintern specjal-

nie dogodnej pod względem geograficznym podstawy operacyjnej.

Wraz z tymi zmianami została przeprowadzona reorganizacja sieci finansowej Kominternu w Europie, której przeprowadzenie zostało powierzone Izaakowi Grinbornowi, Adolfo-

wi Szwarzkopfowi i Karlowi Bredisowi.

Reorganizacja ta zostanie ukończona z końcem października. Od tego momentu ma się też rozpocząć wzmożona akcja rewolucyjna Kominternu.

Aresztowania Polaków na Śląsku Opolskim

Katowice. (Tel. wł.). W powiecie strzeleckim, w Bytomiu, Raciborzu i Opolu dokonano aresztowań wśród Polaków. Aresztowano około 20 osób, przeważnie ludzi młodszych po rewizji w Związku Polaków w Strzelcach. Rewizje trwały od 2 do 4 godzin. Aresztowanych odwieziono do

Opola.

Przyczyny aresztowań nie podano. Domysły wskazują, że aresztowani byli członkami Sokola, który od 5 lat jest nieczynny w tej dzielnicy.

Między aresztowanymi znajduje się mąż, który zostawił żonę, będącą kilka dni po porożu.

Przed uznaniem Imperium Włoskiego

Rzym. (PAT). Londyński korespondent „Tribuny” omawiając układ stosunków włosko-angielskich pisze, że wymiana listów Mussolini — Chamberlain postawiła na porządku dziennym sprawę uznania imperium włoskiego przez W. Brytanie.

Sprawa ta zdaje się być na dobrej drodze, ponieważ wiele symptomów wskazuje na to, że rząd brytyjski usiłuje szczerze i definitywnie ją załatwić traktując sprawę tę równoleg-

do kwestii bezpieczeństwa na Morzu Śródziemnym.

Londyn. (PAT). „Daily Herald” donosi, że rząd brytyjski stara się obecnie dyskretnie zbadać reakcję, jaką wywołałoby formalne uznanie aneksji Abisynii przez Włochy.

Ze strony ambasady brytyjskiej w Kairze sondować miano rząd egipski na temat stanowiska, jakie zajęłby, gdyby Wielka Brytania uznała króla Wiktora Emanuela cesarzem Abisynii. Rząd egipski ustosunkować miał się przychylnie, jeśli wzamian za to uzyska od Włoch konkretne zapewnienie, że zaniechają one przygotowań wojskowych w Libii i nie podejmą ich w samej Abisynii.

Ponieważ bezpieczeństwo Egiptu jest bardzo ważną sprawą dla wszelkich przetargów między Rzymem a Londynem, odpowiedź egipska ma być uważana — zdaniem dziennika — przez rząd brytyjski za zupełnie zadowolającą.

Dziennik przewiduje jednak ewentualne trudności ze strony pewnych dominiów, a w szczególności Nowej Zelandii.

Paryż. (ATE). „Paris Midi” komentując wiadomość o zamiarze rządu egipskiego uznania aneksji Abisynii przez Włochy wyraża przypuszczenie, że na wrześniowym Zgromadzeniu Ligi Narodów wszystkie mocarstwa uznają fakt zdobycia Abisynii przez Włochy i pogodzą się ze stanem faktycznym. Umożliwi to powrót Włoch do współpracy w ramach Ligi Narodów.

Ks. metropolita Sapięha w Warszawie

Warszawa. (Tel. wł.). Dzisiaj przyjechał do Warszawy ks. metropolita Sapięha z Krakowa, który zabawi w stolicy kilka dni i będzie na zjeździe biskupów. (w)

Żydzi bojkotują Polaków

Warszawa. (Tel. wł.). Żyd Hirsch Mendlewicz, jadący w Wilnie dorożką powożoną przez chrześcijanina, został pobity przez swoich współwyznawców za to, że mimo bojkotu przez Żydów dorożek polskich, jechał dorożką chrześcijańską. Policja wdrożyła śledztwo i aresztowała kilku Żydów (w)

Poszukiwania pilota Lewoniewskiego

Moskwa. (PAT). Agencja Tass donosi: Komisja rządowa, zajmująca się organizacją raidu lotniczego Moskwa — Ameryka Północna, wydała następujący komunikat:

W ciągu dnia 17 bm. odbierano bardzo niewyraźne sygnały stacji radiowej, która prawdopodobnie należy do samolotu Lewoniewskiego. Sygnałów tych nie można odcyfrować. Obserwacje i poszukiwania czynione są nadal. Samolot „N-2”, pilotowany przez Zadkowa, posuwa się szybko na północ. Rankiem 17 bm. dotarł on do Markowo w Zatoce Opatrzności, lecz niezwykle silna mgła zmusiła Zadko-

wa do przerwania lotu do Welle, gdzie jest teren górzysy i trudny do lądowania. Samolot Zadkowa lądował na półwyspie Czukotka.

W Krasnojarsku ukończono przygotowania do raidu polarnego dwumotorowego samolotu lotnika Gracjańskiego, który skieruje się na wyspę Dicksona i stamtąd wystartuje, aby wziąć udział w poszukiwaniach zaginionego samolotu wraz z pilotem Gołowinem, który w obecnej chwili w Kazaniu ukończył montaż dodatkowego aparatu radiowego nadawczego na swym samolocie.

niezadowolone i napawać troską świadomy niebezpieczeństwa ogół społeczeństwa. Nie zamierzamy wywoływać czczych alarmów. Ale kto dobrze obserwuje życie naszego miasta, dostrzeże, jak zwolna, lecz ustawicznie wzbiera fala żydowska, jak pewna część ludności oswaja się z istnieniem sklepów i warsztatów żydowskich, jak je nawet popiera — z lenistwa czy braku uświadomienia —, jednym słowem, jak słabnie odporność nasza wobec inwazji żydowskiej.

Temu trzeba zaradzić, trzeba stoczyć walkę zdecydowaną z naszą słabością psychiczną i organizacyjną.

Nie wolno nam dopuścić do tego, by Żydzi, wypierani ciężkim znojem i wysiłkiem chłopca polskiego w b. Kongresówce, u nas znajdowali możliwość do-

rabiania się i pasożytnictwa na ciele Wielkopolski. W ślad za Żydami idzie wyzysk niemilośliwy pracowników, nieuczciwość podatkowa, nielojalne metody konkurencyjne, obniżenie się etyki kupieckiej. Wszystko, co zdrowe i prawe w społeczeństwie, musi się bronić przeciwko tym rozkładowym czynnikom, jakie wnoszą Żydzi do naszego życia gospodarczego i społecznego.

Niestety, stwierdzić trzeba z ubolewaniem, że nie wykazujemy dostatecznej energii w zwalczaniu tego niebezpieczeństwa, jakie stanowią dla miasta naszego zakusy podbojowe żydostwa.

O środkach i metodach akcji obronnej, jaką wszcząć trzeba najrychlej, napiszemy w dalszym artykule.

Rewia szeregów Stronnictwa Narodowego

Dalsze sprawozdania z obchodów sierpniowych

Obchody sierpniowe, zorganizowane przez Stronnictwo Narodowe spotkały się wszędzie z gorącym przyjęciem i powitane były przez społeczeństwo polskie ze szczerym entuzjazmem. Dziś, gdy żydo-komuna chciałaby Polskę zaprowadzić przez etapy „frontu demokratycznego” i „frontu ludowego” do prawdziwego, czerwonego „folks-frontu” — siła moralna i organizacyjna Stronnictwa Narodowego obudziła w społeczeństwie przekonanie, że do tego nie dojdzie. Naród polski musi jednak organizować się w szeregach karnych, posiadających jedno kierownictwo i zdążających twardo do jednego, jasnego celu: Polski narodowej.

Poniżej podajemy dalsze sprawozdania z przebiegu uroczystości sierpniowych, które były przejawem zdrowia i tężyzny organizacyjnej Stronnictwa Narodowego.

W Częstochowie

W niedzielę od rana widać było na mieście szczególne ożywienie. To z różnych stron nadciągały zwarte oddziały Stronnictwa Narodowego na miejsce zbiórki. Co chwila słychać było żywe melodie marszu, w takt których szły oddziały. Najpierw stawilo się Radomsko przy ul. Al. Wolności 18, gdzie mieści się siedziba Zarządu Okręgowego Stronnictwa Narodowego. W tym miejscu bowiem wyznaczona była zbiórka wszystkich oddziałów. Następnie przy dźwiękach orkiestry przemaszerowały kompanie Straży Porządkowej, miasto Częstochowa, Piotrków i i.

Około godz. 8 rano oddziały gotowe były już do raportu. O godz. 8.30 kierownicy powiatów odebrali raporty od kierowników obwodów. O godz. 8.45 raport ogólny. Orkiestry kolejno grały. Przy dźwiękach marszów kierownik okręgu p. Ryszard Szczęsny odebrał raport od kierowników powiatów i dokonał przeglądu oddziałów.

O godz. 9 zwarte oddziały we wzorowym porządku odmaszerowały na Jasną Górę na uroczyste nabożeństwo. Plac przed szczytem wypełniły oddziały Stronnictwa Narodowego. Las proporców widniał nad głowami rozmodlonego tłumu wiernych przybyłych z całej Polski.

UROCZYSTE NABOŻEŃSTWO

Uroczystą mszę św. celebrował J. E. ks. biskup Kubicki w asyście licznych duchowieństwa. Podniosłe kazanie wygłosił ks. biskup Zimniak. Mszy św. wysłuchało około 60 tysięcy wiernych. Po nabożeństwie zwarte oddziały pokrzepione modlitwą maszerowały ulicą N. M. P. w stronę Placu Magistrackiego.

Karne oddziały, sprężysty krok, miarowy oddech, błysk w oczach i rozpromienione twarze wzbudzały podziw wśród zebranych tłumów ludności na chodnikach. Od czasu do czasu sypały się kwiaty na idące kolumny. Od czasu do czasu wręczano kwiaty władzom S. N. Przed Placem Magistrackim pochód zatrzymał się. Szykowano się do defilady. Na plac wniesiono trybunę. Obok trybuny ustawiły się władze Stronnictwa Narodowego, Zarząd Okręgowy, Narodowy Klub Radziecki z prezesem Zarzeckim na czele, zespół redakcyjny „Gazety Narodowej” z mecenasem Marianem Glińskim. Porządek na placu utrzymywała Straż Porządkowa w liczbie 200 ludzi.

Na trybunę wstąpili prezes okręgu p. Piotr Kozerski i kierownik okręgu p. Ryszard Szczęsny. Zagrała orkiestra. Tłum zniurchochał. Rozpoczęła się defilada. Na czele szedł p. Strzelecki w towarzystwie dwóch adiutantów. On sprawował sprężystość tak jak w roku ubiegłym komendę nad całością. Najpierw szło miasto. Miarowy krok, wyrównane szeregi, jasne koszule były przedmiotem żywiołowych owacyj społeczeństwa polskiego.

Następnie Radomsko. Na czele idzie prezes inż. Waliński z prezesem Gomulińskim i Bańcerkiem. Za nimi orkiestra „Sokoła”, za orkiestrą oddziały S. N. Idą i idą. Słychać tylko stuk butów o bruk. Widać wniesione ręce. Wszyscy patrzą na prawo. Chylą się sztandary i proporce. Oddziały maszerują miarowo i zdecydowanie, postawą swoją wzbudzają podziw. Rozlegają się okrzyki na cześć Stronnictwa Narodowego. Po Radomsku idzie powiat częstochowski. Następnie powiat wielkiński, powiat włoszczowski, powiat piotrkowski. Orkiestry ciągle grają.

Kończą się kolumny piesze. Nadjeżdżają oddziały rowerowe, barwnie ubrane. Prowadzi je p. Gampf, student z Piotrkowa. Za oddziałami rowerowymi jedzie banderia konna. Na czele jedzie p. Kobyłkiewicz. Banderia zamyka pochód. Defilada oddziałów trwała około godziny. Brało w niej udział pięć tysięcy członków S. N.

10.000 TYSIĘCY NA WIECU

Po defiladzie oddziały S. N. udały się na plac przy ul. Kilińskiego 18. Plac zapelniał się morzem głów ludzi. Na placu ustawiono podium i

Bogdan Białkowski, który po swym przemówieniu odczytał rezolucję entuzjastycznie przyjętą przez zgromadzonych. Po okrzykach na cześć Obozu Narodowego, Wielkiej Polski i Romana Dmowskiego i odśpiewaniu Hymnu Młodych zgromadzenie rozwiązano.

Tego samego dnia odbyło się zebranie obwodowe w Kuźnickach, pow. kieleckiego. Przemawiali delegaci zarządu powiatowego pp. Jan Sikorski i Kazimierz Buss.

W Bodzentynie przemawiał p. Stanisław Kolanowski, del. zarz. powiat. z Kielc.

Ubiegłą niedzielę, 15 sierpnia, cała polska Łódź przeżyła pod wrażeniem imponujących uroczystości narodowych. Obszerne sprawozdanie z obchodu, zorganizowanego przez Stronnictwo Narodowe w Łodzi podawaliśmy w numerze poniedziałkowym „Kuriera Pozn.”. Na zdjęciu fragment z tych uroczystości: msza św., odprawiona przy zewnętrznym ołtarzu kościoła Matki Boskiej Zwycięskiej.

trybunę. Plac był udekorowany. Przed podium ustawiły się sztandary i proporce. Miejsce na podium zajęły władze S. N. Wiec zagał prezes S. N. Piotr Kozerski, po czym udzielił głosu p. Ryszardowi Szczęsnemu, który w przemówieniu swym mocnym, jasnym i wyrazistym omówił rok 1920 i jego znaczenie.

Następnie przewodniczący udzielił głosu p. Janowi Barańskiemu, który w płomiennym przemówieniu odmalował walkę chłopca o chleb, o miasto polskie.

Następnie krótko przemówił p. Popowski z Piotrkowa. Na zakończenie uroczystej akademii odczytano rezolucję, którą zebrani przyjęli jednomyślnie stojąc i wznosząc żywiołowe okrzyki na cześć Wielkiej Polski i Romana Dmowskiego.

Hymnem Młodych zakończono tę uroczystość. Dodać jeszcze trzeba, że w czasie przemarszu oddziałów Stronnictwa Narodowego w szeregach nie wznoszono żadnych okrzyków, zgodnie z poleceniem władz Stronnictwa Narodowego. Niesiono natomiast transparenty, które publiczność żywo czytała.

W Kielcach

W ramach uroczystości związanych z 17 rocznicą „Cudu nad Wisłą” o godz. 10 odbyły się w Kielcach nabożeństwo dziękczynne w kościele św. Krzyża, następnie o godz. 14 w lokalu S. N. w Kielcach, Plac Wolności 3 odbyła się uroczysta akademii.

Przewodniczył p. płk Nowak wygłaszając słowo wstępne, następnie przemówienie wygłosił p. Zbigniew Amster ze Lwowa. Jako ostatni przemówił p.

W Wolicy odbyła się uroczysta akademii z przedstawieniem. Z Kielc przemawiali del. zarz. powiat. pp. Zbigniew Amster i Władysław Górski.

W Końskich

Stronnictwo Narodowe w Końskich w dniu 15 sierpnia, jako w rocznicę „Cudu nad Wisłą”, urządziło zjazd powiatowy.

W dniu 15 sierpnia pomimo szalejącej burzy rano, oraz odpustów w Skotnikach, Lipie, tam gdzie S. N. posiada duże wpływy, na boisku „Sokoła” zebrały się wszystkie placówki w komplecie z czterema proporcami.

Po odebraniu raportu przy dźwiękach orkiestry wyruszyły kompanie narodowców do kościoła na uroczystą sumę. Na ulicy Zamkowej spotkano wojsko powracające z defilady. Armie obsypano kwiatami, a okrzykiem „Niech żyje armia narodowa!” nie było końca.

Podczas powrotu z kościoła na boisko „Sokoła” kompanie narodowców zostały obrzucone kwiatami, a publiczność wznosiła okrzyki na cześć Obozu Narodowego.

Na boisku „Sokoła” przed władzami S. N. odbyła się defilada, po czym p. Froelich Stan., prezes powiatowy S. N., zagał akademię, nawiązując do rocznicy „Cudu nad Wisłą” w roku 1920. Z kolei p. Tadeusz Rakowski z Opoczna wygłosił przemówienie na temat „Obóz Narodowy w walce z komuną. Z kolei przemawiał jeszcze p. Miecz. Brzuchania nt. „Nowa taktyka Kominternu” oraz p. Stan. Froelich, po czym akademię w entuzjastycznym

U osób posiadających wysokie ciśnienie oraz u osób o nieregularnym działaniu serca, naturalna woda gorzka Franciszka Józefa stosowana regularnie powoduje wydatne, lekkie wypróżnienie.
Tg 21361

nastroju zakończono odśpiewaniem Hymnu Młodych i „Jeszcze Polska nie zginęła”.

W Pilźnie

W dniu 15 sierpnia rb. z okazji rocznicy „Cudu nad Wisłą” Stronnictwo Narodowe powiatu dębickiego obchodziło tę wiekopomną chwilę bardzo uroczysto w miasteczku Pilźnie, położonym w zachodnim krańcu powiatu. Z obchodem „Cudu nad Wisłą” połączone zostało poświęcenie proporca miejscowego koła.

Już z rana poczęły napływać grupy członków Stronnictwa z powiatu — wszystkie zwarcie i karnie. O godz. 9.30 z parku „Sokoła” rusza pochód złożony z około 600 członków, przeważnie młodzieży, do kościoła oo Karmelitów na uroczystą sumę.

Po sumie odbyło się zgromadzenie publiczne pod gołym niebem w parku „Sokoła”, w którym wzięło udział blisko 1.500 osób. Przemawiali mgr Stanisław Szczeklik, p. Stanisław Mirochona, delegat zarządu okręg. w Krakowie, przewodniczył i zagał zgromadzenie p. Franciszek Przybyło z Pilzna. Deklamacje wygłosili 12-letni S. Ogródnik ze wsi Chotowy, 10-letnia Kalińska z Dębicy i Wanda Kubasówna z Dulczówki.

Wspaniała uroczystość narodowa wywarła na społeczeństwie pilźnieńskim potężne wrażenie.

W Rzeszowie

Obchód „Cudu nad Wisłą” obchodzony przez Stronnictwo narodowe w Rzeszowie wypadł nadzwyczaj okazale. W dniu 15 bm, w wypełnionej po brzegi sali „Sokoła” odbyła się akademii, na której przemawiali: dr Rąb z Rzeszowa, dr Wodzinowski ze Lwowa i kierownik powiatowy S. N. p. Jan Draus, rolnik ze Świlczy. Zgromadzenie w podniosłym nastroju przeciągło się do późnych godzin. Akademię zakończono uchwaleniem rezolucji, modlitwą za Wielką Polskę i Hymnem Młodych.

W Białymstoku

Obchód sierpniowy zorganizowany przez Stronnictwo Narodowe był dla polskiego Białegostoku, wielkim świętem. Obchód zaczął się nabożeństwem.

Po nabożeństwie członkowie Str. Nar. udali się pochodem przez miasto i na Grobie Nieznanego Żołnierza złożyli wieniec w kształcie Miecza Chrobrego.

Z kolei odbyła się defilada, którą przyjmowali: przedstawiciel zarz. gł. adw. Bogusław Jeziorski i prezes zarządu okręgowego ks. Jan Ostrowski w otoczeniu władz okręgowych.

Zgromadzenie publiczne na rozległym placu koło starej cerkwi odbyło się przy udziale około 10 000 osób. Po zagajeniu przez adw. Olgierda Daniłowicza przemówienia wygłosili: ks. Jan Ostrowski, adw. Bogusław Jeziorski i Sylwester Dryll. Uroczystość zakończono odśpiewaniem Hymnu Młodych i Roty.

W Ostrołęce

Obchód sierpniowy powiatu ostrołęckiego odbył się w Kadzidle (w Puszczy Kurpiowskiej). Po nabożeństwie i defiladzie odbyło się wielkie zebranie przy udziale 5 000 ludzi. Członków Stronnictwa stawilo sie 1 730. Nastrój był entuzjastyczny. Między innymi — przemawiał przedstawiciel Łodzi, p. A. Belke.

Każdy narodowiec powinien brać udział w pielgrzymce Stronnictwa Narodowego do Częstochowy.

NERWY, SERCE

i choroby przemiany materii najprędzej wyleczysz

W NAŁĘCZOWIE

Zakład słynny od 1800 r.

ne 47968 Inf. i prospekty: Warszawa. Estońska 6 m. 1. Tel. 10-08-10

FELIETON KULTURALNY

W raju nad jeziorami augustowskimi...

Napisała dr Zofia Niemojewska-Gruszczyńska

Nad brzegiem Sajna — Z duszą na ramieniu — A śmieci gdzie? — Modlitwa i sztandar — Wszystko własnymi rękami — Prawie kilo chleba dziennie! — Dzieci i papierki — Na koc, i biegiem! — Czy kora, to śmieć? — Zabawa, ale bez wrzasku — Masło na kluski — A jakże z tęsknotą? — Gdyby mamusia tu były!

JEZIORO Sajna mieni się srebrem i seledynem. Na brzegach lasy, w górze błękit, a w koło cisza. Trudno uwierzyć, że za mną, przede mną i w bok puszczę roi się od chłopców. Z wyrazem „chłopcy” zrosło się przecież u nauczyciela pojęcie wrzasku, bitek i tumultu! Jestem zaskoczona. Znam przecież na wylot tych chłopaków do których przyjechałam dziś rano z duszą na ramieniu i z dziką trwogą w sercu: czy wytrzymam cały dzień między nimi, przecież w szkole, na korytarzu... rozmaitość to bywało... Nie chciałabym mącić swobody swą obecnością... a z drugiej strony... I lasu było mi szkoda. Długo jechałam przez ten piękny las, pachnący żywicą. Na samą myśl, jak musi wyglądać poblizsze namiotów, robi mi się słabo. Tymczasem... Właśnie o to „tymczasem” chodzi. Jestem tu już od ośmiu godzin i nie mogę się nadziwić, nacieszyć...

Na wzgórzu, frontem do polany czyściutkiej, jakby tu nikt nie przebywał — namioty. Podniesione zasłony pozwalają widzieć wnętrza. W każdym rząd przycz drewnianych, na nich sienniki zasłane dobrze naciągniętymi kocami. Z drugiej strony półka, a na nie porządnie ułożone plecaki. Trzeci bok kwadratu stanowi obszerny szalaz z dychty — to Komenda. Wkraczam przez bramę, zrobioną z gałęzi sosnowych. Szereg Zuchów wyprostowuje się na baczność. To ranna zbiórka. Ostry gwizdek: Modlitwa! Kłęk przed kapliczką, własnoręcznie zrobioną, rząd harcerzy. Druh Oboźny głośno odmawia słowa pacierza, drużyna odpowiada chórem, a potem bije w górę śpiew młody, rzeźki. Teraz z szeregu występuje Bohdan i wolnym, uroczystym krokiem podchodzi do masztu sztandarowego: Wśród głębokiej ciszy sunie sztandar w górę, rozpościera się na wietrze, łopocze: dzień harcerski rozpoczęty.

— Dlaczego Bohdan właśnie podnosił sztandar? — pytam druha Oboźnego.

— Odnaczył się gorliwością i inicjatywą — pada odpowiedź. Na wczorajszym ognisku Drużyna poruciła mu jednogłośnie tę godność. Będzie ją piastował, póki znowu ktoś inny nie zasłuży się: szczególnie wydajną pracą.

— A co oni tak piszą? — pytam z ciekawością, bo wszyscy chłopcy, siedząc w koło, śliniąc zawzięcie ołówki, wypełniają jakieś kartki.

— Pragniemy poznać szczerą opinię chłopców o życiu obozowym, ich krytykę, projekty, życzenia: zarządziliśmy ankietę: bezimienną, dla większej swobody wypowiedzi. Chodzi przecież o to, żeby czuli się dobrze. Chłopcy mają czasem świetne pomysły i bystre oko...

— Ale przecież jest program życia obozu?

— Owszem. Oto tablica: informuje ona o życiu i wyczynach każdego zastępu. Mamy w drużynie zastępy nierównomiernie wyćwiczone, układamy życie tak, aby każdy z nich w miarę swych możliwości i stopnia wyrobienia przykładał się użytecznie do akcji zespołu i stosownie był oceniany. W tym tygodniu zagospodarowaliśmy się. Drużyna zastała pusty las. Pusty w znaczeniu przystosowania go do życia obozu — wyjaśnia, widząc mój uśmiech. Drużyna rozbiła namioty, sporządziła pryzce, półki, stoły, ławy, szalaz dla Komendy, moło na jeziorze, bramę, kapliczkę, maszt sztandarowy. Urządziła kuchnię. Teraz przystąpi do zdobienia. Przez ten czas ćwiczone się też w mustrze, pełnienie służby osobowej, w organizacji życia harcerskiego. Teraz przystąpi do gry: tropienie, ukrycie i znalezienie skarbu. Tydzień następny przeznaczamy na wycieczki.

Ostry przerywany gwizdek: Śniadanie! Idziemy do jadalni: Sąsiednia niewielka polanka zastawiona w pod-

Ćwiczymy mustrę!

kowę stolami. Stosy wyborowego chleba z masłem (Drużyna, składająca się z 20 chłopców, spożywa dziennie 17 kilo chleba), menażki dymiącego kakao... Nikt się nie pcha, nie cisnie do stołu. Stoją, czekają, póki druha Komendant nie da hasła:

— W imię Ojca, Syna i Ducha świętego... Smacznego, chłopcy!

— Smacznego, druha Komendancie!

Ze zdumieniem patrzę, jak topnieją góry pieczywa, pustoszeją menażki. Ten i ów spieszy po dolewkę. Myny wesołe, roześmiane, rozmowy żywe.

Teraz, gdy siedzę, zaczynam rozpoznawać jednostki. Widzę tu naszych sławetnych zabijaków z VII, VI i V klasy Szkoły Ćwiczeń. Poznają z rysów twarzy, bo zachowanie...! Jak odmienni...

— Zaczarowaliście, kolego, tych chłopców, czy co? — pytam Komendanta, nauczyciela z naszej szkoły.

Uśmiecha się... Cóż ma odpowiedzieć...?

Zwiedzamy dokładniej obóz. Wszędzie ład, porządek, ani skrawka papie-

ru, ani kawałka sznurka... Mój Boże, a zawsze myślałam, że dzieci są nadszewan papierkami, bo ledwo wejdą do klasy, już podłoga upstrzona, sypie się to, jak trociny z rozprutej lalki...

Chłopcy odgadują może myśli:

— Oh, proszę Pani, jak gdzie leży papierek, to druha Oboźny każe go położyć na kocu i cały zastęp musi go obnieść biegiem dokoła obozu. Tak się wszyscy śmieją... Lepiej nie zaczynać...

W obozie ruch. Już odbyła się musztra. Zastęp pełniący dziś służbę wykonuje swe czynności. Inni chłopcy pracują: bądź ćwiczą się w osiągnięciu jakiejś specjalności, co pozwoli im na ozdobienie swego rękawa charakterystyczną naszywką; kto chce, pobija dach Komendy papą: do tej pory deszcz raz tylko padał, ale dał się we znaki przywódcom, bo dach okazał się nieszczelny — a dowódcy nie mają nad głową nieprzemakalnych namiotów.

Pod sosną siedzi Anek i dłubie zawzięcie kawał kory. Ma z niej zrobić popielniczkę.

Pocóż w obozie popielniczka, przecież harcerze nie palą? — Odpowiada mi chórally śmiech. Okazuje się, że do obozu przybył w odwiedziny p. starosta. Zapalił papierosa i był w kło-

Obrona przeciwgazowa: co to jest maska?

— Nie będziecie się bawić?

Odpowiada mi zdumione spojrzenie: przecież bawimy się — każdy robi to, co chce. A może Pani chodzi o gry? Będą po obiedzie.

— Druhu Gospodarzu, — słyszę głos za namiotem — przyszedłem po masło. Niech druha da więcej, będą lepsze kluski. Żeby tylko obiad nie spóźnił się, bo stwardnieją...

Widać z punktualnością posiłków bywa rozmaicie, myślę sobie i zaczynam odczuwać budzący się głód. Na szczęście: gwizdek! Przygotować się do obiadu!

Drużyna pędzi myć ręce do jeziora. Już wszyscy przy stole: Zupa, kluski, wiśnie i... listy... Ten ostatni deser budzi szczególne zainteresowanie.

Mięso bywa 5 razy w tygodniu. Dziś obiad jarski, a na kolację będzie wędlina.

Po obiedzie godzina spoczynku, ciszy, pisania listów...

— A za domem nie tęskno? — pytam na uboczu druha, który „na stojąco” sięga mi głową do ramienia, a teraz, zwinięty w kłębek, czyta list.

— Czy tęskno? — oczy stają się jasne, przejrzyste, zapala się w ich głębi coś jak ogień. — Czy tęskno? Jeszcze jak? Ja pierwszy raz na obozie... A najgorzej, kiedy przychodzą listy, potem człowiek chodzi jak holowaty... Wie Pani, — ogląda się wkoło i kończy szeptem, porozumiewawczo — z początku to nawet popłakiwałem...

Wzruszona jestem tym dowodem zaufania: zwierza mi się, bo wie, że sama mam syna w obozie.

— Ale przecież wszyscy jesteście weseli, dobrze wam?

Patrzy na mnie zdziwiony: — Oczywiście, że dobrze... i ciekawie... To swoją drogą, a za domem tęskno swoją drogą... Żeby tak mama mogła zobaczyć nasze ognisko... bo jednak mama...

O, Zuchy, Młodziki, Ćwiki... jak rzewnie robi się na duszy... Takie to dzielne, karne, wesołe... Cieszy się puszcza, swobodą, jeziorem, własną sprawnością, a przecież... mama...

Żeby tak każda mama mogła ich tutaj zobaczyć jak ja... Jakże by cieszyła się widząc was, dzielne chłopaczyska! Jakżeby rosła z radości widząc w was tę samodzielność, obrotność, widząc w was zapowiedź rzutkich mężczyzn. Zrozumiałaby też wiele i dołożyłaby wszelkich starań, by zdobycze obozowego życia nie poszły na marne. Nie żał by jej było własnych niepokojów, przeżywanym w czasie, gdy tu pędzicie „puszczańskie” życie, niepokojów o burze, trudy, głębie jeziora. Nie żał by jej było i godzin tęsknoty za Wami: wiedziałaby, że to życie wydobywa z was wszystko, co najlepsze, co najszlachetniejsze... Jakże starałaby się, żeby to ujawnione dobro nie skryło się znów przysypane domową pieczołowitością, pobłażaniem...

I jakże wdzięczną byłaby waszym dowódcą nie tylko za to, że wracacie zdrowi, lecz i za to, że zapoznali was z życiem w trudzie, miłości wzajemnej i przezwyciężaniu siebie.

Dr. Zofia Niemojewska-Gruszczyńska

Warszawa

„Jak było wczoraj i co będzie dzisiaj?” — Komendant i Oboźny mówią z harcerzami.

